U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. A. M.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2010, č. j. 34 Ad 29/2010 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované č. II ze dne 16. 12. 2009, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí zvláštního příspěvku k důchodu podle § 5 odst. 1 zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon č. 357/2005 Sb.“). V odůvodnění žalovaná uvedla, že nárok na zvláštní příspěvek k důchodu podle § 5 odst. 1 zákona č. 357/2005 Sb. mají občané České republiky, kteří pobírají starobní, plný invalidní nebo částečný invalidní důchod a splňují i další podmínky stanovené v tomto ustanovení, přičemž splnění podmínky státního občanství České republiky se podle § 6 odst. 5 ve spojení s § 3 odst. 3 zákona č. 357/2005 Sb. posuzuje ke dni podání žádosti. Dne 22. 11. 2009 žalobce opakovaně požádal o poskytnutí zvláštního příspěvku k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. z důvodu svého pobytu v táboře nucených prací. Žalovaná dospěla k závěru, že nárok na zvláštní příspěvek žalobci nevznikl, protože ke dni podání žádosti nebyl státním občanem České republiky; bylo zjištěno, že je státním občanem Slovenské republiky. Uzavřela, že ostatní podmínky nároku již nebyly zkoumány, neboť by to bylo nadbytečné.

Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou ze dne 17. 2. 2010, kterou se domáhal vydání rozsudku, kterým bude napadené rozhodnutí zrušeno a věc bude žalované vrácena k dalšímu řízení. Zejména poukazoval na judikaturu vrcholných soudů,

týkající se restitučních nároků slovenských občanů, konkrétně stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 1993, sp. zn. Cpjn 50/93, publikováno pod č. R 34/1993, interpretující zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“), a dále nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, publikován pod č. N 30/3 SbNU 227, zabývající se aplikací zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 10. 2010, č. j. 34 Ad 29/2010 – 37, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. V odůvodnění vyšel ze znění ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 357/2005 Sb., z něhož dovodil jednoznačný závěr, že úmyslem zákonodárce bylo odškodnit (toliko) občany České republiky pobírající starobní nebo invalidní důchod z českého důchodového pojištění. Konstatoval, že podmínku českého státního občanství nelze obejít odkazem na zákon o mimosoudních rehabilitacích, který řešil restituční nároky. Zákon č. 357/2005 Sb. byl přijat v době existence samostatné České republiky coby suverénního státu, který si v § 5 tohoto zákona stanovil podmínky odškodnění svých občanů. V této souvislosti Krajský soud podotkl, že obdobně postupovala též Slovenská republika, která přijala obdobnou právní úpravu, čímž se do stejné situace jako žalobce dostali čeští státní občané pobírající důchod ze slovenského důchodového pojištění, na což Česká republika reagovala přijetím zákona č. 108/2009 Sb., o jednorázové peněžní částce nahrazující příplatek k důchodu a zvláštní příspěvek k důchodu a o změně některých zákonů. Krajský soud uzavřel, že v projednávané věci vidí možné řešení cestou podání žádosti o odstranění tvrdosti zákona.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 6. 12. 2010, v níž uvedl, že odůvodnění kasační stížnosti zašle soudu do 15. 1. 2011.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 12. 2010, č. j. 34 Ad 29/2010 – 42, které bylo stěžovateli doručeno dne 20. 12. 2010, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doložil do spisu plnou moc udělenou advokátu, který jej bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti, případně doklad o ukončení vysokoškolského právnického vzdělání, které je podle zvláštních zákonů požadováno pro výkon advokacie, a dále aby doplnil, v jakém rozsahu rozsudek napadá a důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění uvedl, že stěžovatele vyzval podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., přičemž mu stanovil zákonnou lhůtu podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Upozornil, že nebude-li výzvě vyhověno, bude kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuta. Současně stěžovatele ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 35 odst. 8 s. ř. s. poučil o možnosti požádat o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost nesplňuje zákonem předepsané náležitosti.**

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. *stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. *kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.*

Podle odst. 3 téhož ustanovení *nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.*

Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. *z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání, (dále jen „podatel") v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. Podléhá-li podání soudnímu poplatku, musí být opatřeno kolkovou známkou v odpovídající hodnotě a musí k němu být připojeny listiny, jichž se podatel dovolává. Podání, které je třeba doručit ostatním účastníkům a osobám na řízení zúčastněným, musí být předloženo v potřebném počtu stejnopisů.*

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

Z citovaných zákonných ustanovení, zejména pak z § 106 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že kasační stížnost musí kromě obecných náležitostí obsahovat označení rozsudku, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu byl rozsudek doručen.

Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že kasační stížnost ze dne 6. 12. 2010 nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti toliko uvedl, že tuto podává proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2010, č. j. 34 Ad 29/2010 – 37, který mu byl doručen dne 29. 11. 2010, a že odůvodnění kasační stížnosti zašle soudu do 15. 1. 2011. Opomenul ovšem vymezit, v jakém rozsahu rozsudek krajského soudu napadá a z jakých důvodů podle taxativního výčtu § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neuvedl žádné námitky proti napadenému rozsudku či řízení vedoucímu k jeho vydání, neuvedl, jakých pochybení se Krajský soud v Brně dopustil, ať již ve smyslu vad řízení či vadných skutkových nebo právních závěrů. Mimoto stěžovatel ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. nedoložil soudu plnou moc udělenou advokátu, který jej bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti, ani doklad o tom, že ukončil

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů požadováno pro výkon advokacie.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že stěžovatel byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 34 Ad 29/2010 – 42, které mu bylo řádně doručeno na adresu trvalého pobytu ve Slovenské republice dne 20. 12. 2010, vyzván k odpovídajícímu doplnění kasační stížnosti v zákonné lhůtě jednoho měsíce podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Současně byl poučen, že nebude-li výzvě vyhověno a kasační stížnost doplněna, v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat a kasační stížnost bude podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuta. Stěžovatel byl krajským soudem rovněž poučen o možnosti požádat o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Na tuto výzvu krajského soudu však stěžovatel nijak nereagoval a vady kasační stížnosti ve stanovené lhůtě, jakož ani později až do dne vydání tohoto usnesení neodstranil.

Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publikováno pod č. 6/2003 Sb. NSS, dostupné z: <www.nssoud.cz>) dovodil, že *pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a pokud stěžovatel není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].* Nelze než konstatovat, že v tomto judikátu vymezené podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti byly naplněny rovněž v nyní projednávané věci.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s., a to i přesto, že stěžovatel byl k doplnění kasační stížnosti krajským soudem vyzván a tato výzva byla stěžovateli řádně doručena. Kasační stížnost proto odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu